

Arrest

nr. 169 195 van 7 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 februari 2016 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 februari 2016 om 7 uur wordt de verzoekende partij aangetroffen met M. B. te Gent en worden zij door de politie te Gent herkend als verdachten van verscheidene autokraken die zijn gefilmd op camerabeelden. De politie maakt per fax dezelfde dag om 9.38 uur een kopie van het administratief verslag vreemdelingencontrole over aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 13 februari 2016, met kennisgeving dezelfde dag geeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13. Tegen deze beslissing tekent de verzoekende partij beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zaak gekend onder rolnummer X.

Op 13 februari 2016, met kennisgeving dezelfde dag, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“Aan de heer, die verklaart te heten;

naam: O.

voornaam: S.

geboortedatum: 18.02.1989

geboorteplaats: Dellys

nationaliteit: Algerije

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 13.02.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod. / ~~Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op~~

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor verscheidene autokraken

PV nr GE.55.LA.011458/2016 van de politie van Gent

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Het is daarom dat een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of*
- een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd*

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, alinea 1, 3° en 74/14, §2 en §3, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

2.2. Waar de verzoekende partij in een eerste onderdeel voorhoudt:

“3.2.1. Nopens het opleggen van het inreisverbod an sich

Het inreisverbod is gesteund op het gegeven dat voor het vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan aan

verzoeker.

Aan verzoeker werd inderdaad een bijlage 13 betekend, met afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten.

In hetgeen volgt, zal worden aangetoond dat de (feitelijke en juridische) grondslag voor het inreisverbod, nl. de

afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten, gebrekkig gemotiveerd is.

3.2.1.1. Schending van de materiële motiveringsverplichting (art. 2-3 wet 29 juli 1991)

1.

De bijlage 13 betreft een bevel om het grondgebied te verlaten met afwezigheid van termijn om het grondgebied

te verlaten en met vasthouding met het oog op verwijdering.

De afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten is een belangrijk onderdeel van de beslissing aangezien

dit aan de grondslag ligt van het aan verzoeker betekende inreisverbod van 3 jaar.

De afwezigheid van termijn is gesteund op de premisse dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zijn.

2.

Het is echter onduidelijk op welke gegevens verwerende partij zich baseert om zonder redelijke twijfel te kunnen besluiten dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde.

De bestreden beslissing bevat een tekstuele verwijzing naar een PV nr. GE.88.LA.11458/2016 waaruit zou blijken dat verzoeker op heterdaad betrap werd 'voor verscheidene autokraken' (sic).

Een loutere verwijzing naar een PV laat evenwel niet toe te stellen dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zouden betekenen.

Zie in dezelfde zin: RvV 140 934 dd. 26 november 2013. (stuk 4.1.)

3.

Bovendien is niet duidelijk wat de exacte inhoud is van dit PV.

Het aanvankelijk PV heeft als nummer GE.17.LA.11466/2016, niet 11458.

Dit nummer komt evenmin overeen met het PV van verhoor van verzoeker, zijnde GE.LA.11473/2016.

Het is bovendien bevreemdend dat het aanvankelijk PV een hoger nummer heeft, en dus later werd opgesteld, dan het PV waarnaar wordt verwezen in het bevel het grondgebied te verlaten.

De vraag stelt zich dan toch of de Staatssecretaris kennis had van de precieze feitelikheden.

zorgvuldig onderzoek van het dossier, waarbij rekening dient gehouden met alle elementen van het dossier, zowel à charge, als à décharge.

De Staatssecretaris kan uiteraard verwijzen naar het bestaan van PV bij de beoordeling van het gevaar voor de openbare orde, doch het loutere gegeven van de redactie van een PV (zonder enig verder inhoudelijk en concreet onderzoek door de Staatssecretaris naar bijv. de waarschijnlijkheid van de ten laste gelegde feiten) vormt geen adequate motivering om verzoekster als een gevaar voor onze openbare orde te beschouwen. (zie ook en meer uitgebreid 2.2.2)

4.

Hoewel de Raad, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid, is de Raad in de uitoefening van wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of de overheid de feitelijke gegevens juist heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

Door zich te baseren op informatie die niet bij het administratief dossier werd gevoegd is het voor de Raad onmogelijk om zijn toetsing uit te voeren.(...) de bestreden beslissing te komen. Er is evenmin (derhalve) geen enkele zekerheid over de juistheid c.q. betrouwbaarheid van de vaststellingen, waarop het bevel om het grondgebied te verlaten gesteund is, zeker gelet op het feit dat het strafrechtelijk onderzoek nog niet is afgelopen.

Een schending van de materiële motiveringsverplichting is aangetoond.

Zie in dezelfde zin: RvV 140 934 dd. 26 november 2013. (zie stuk 3)", wordt het volgende opgemerkt.

De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In casu geeft de bestreden beslissing de juridische grondslag weer: artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en de feitelijke grondslag: er is voor het vrijwillig vertrek geen termijn toegestaan, de verzoekende partij heeft de openbare orde geschaad en verblijft illegaal in het land. De verzoekende partij maakt niet duidelijk waarom de formele motiveringsplicht

geschonden zou zijn en uit het verzoekschrift blijkt dat zij de redengeving kent zodat het normdoel van de formele motivering, vervat in voornoemde artikelen, is bereikt.

De verzoekende partij betwist de bestreden beslissing inhoudelijk en voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Vooreerst wordt er samen met de verwerende partij opgemerkt dat in de mate de verzoekende partij grieven richt tegen het op dezelfde datum gegeven bevel om het grondgebied te verlaten, deze in huidig geschil niet dienstig zijn. Het bevel om het grondgebied te verlaten vormt niet het voorwerp van huidig beroep maar wel van het beroep dat de verzoekende partij aantekende in de zaak gekend onder rolnummer 184 876. Er wordt op gewezen dat in dat beroep de verzoekende partij ook voorhield dat ten onrechte geen termijn voor vrijwillig vertrek werd voorzien en in het arrest nr. 169 194 van 7 juni 2016 dit beroep wordt verworpen, onder meer met volgende motieven:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat aan de verzoekende partij geen enkele termijn werd toegekend om het grondgebied te verlaten.

Uit artikel 74/14 van de vreemdelingenwet blijkt dat indien een onderdaan van een derde land een gevaar vormt voor de openbare orde of indien er een risico op onderduiken bestaat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris kan besluiten tot de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten. In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat deze zich steunt op het gegeven dat er in hoofde van de verzoekende partij een risico op onderduiken bestaat, wat blijkt uit het ontbreken van een officiële verblijfplaats en de op heterdaad betrapting voor verscheidene autokraken.

Uit artikel 74/11 van de vreemdelingenwet blijkt evenwel dat de verwerende partij de keuze heeft tussen geen termijn toe te staan hetzij een periode van minder dan zeven dagen. De verzoekende partij houdt tevergeefs voor dat de motieven inzake de toepassing van artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet ontbreken.”

Waar de verzoekende partij betwist een gevaar voor de openbare orde te zijn en niet schijnt te weten wat de inhoud van het proces-verbaal is waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, het proces-verbaalnummer in vraag stelt, gaat de verzoekende partij voorbij aan het motief in de bestreden beslissing dat stelt dat zij illegaal in het land verblijft en aan de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten, dezelfde dag ter kennis gegeven. Uit het administratief dossier blijkt dat de politie van Gent de verwerende partij op 13 februari 2016 om 9.38 uur op de hoogte bracht dat de verzoekende partij om 7 uur werd aangetroffen met M. B. te Gent en worden zij door de politie te Gent herkend als verdachten van verscheidene autokraken die zijn gefilmd op camerabeelden. De bestreden beslissing vindt aldus steun in het administratief dossier en de weergegeven feiten in de bestreden beslissing zijn correct. Gelet op de herkenning op film en de gegevens die de politie aan de Dienst Vreemdelingenzaken overmaakte, ziet de Raad niet in waarom de verwerende partij zou moeten het proces-verbaalnummer vermelden van het verhoor van de verzoekende partij. Temeer de verzoekende partij in het verzoekschrift van de zaak gekend onder het rolnummer 184 876 zelf stelt dat zij beroep deed op haar zwijgplicht zodat het verhoor evenmin enig nuttig element kon bijbrengen. Dit klemt nog meer nu de verzoekende partij in dat middel stelt dat er louter gestolen spullen in zijn bezit werden gevonden, zodat er wel degelijk sprake is van strafrechtelijke feiten, als zijnde op zijn minst heling. De verwerende partij mocht, rekening houdend met de vaststellingen van de verbalisanten die door de verzoekende partij niet worden weerlegd met enig begin van bewijs, uitgaan van de juistheid van de vaststellingen van de verbalisanten. De weerslag hiervan werd uitvoerig gemotiveerd in het bevel om het grondgebied te verlaten zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden onwetend te zijn door de enkele verwijzing naar een proces-verbaalnummer in de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij nog verwijst naar haar stuk 3 wordt er vastgesteld dat zij nalaat aan te tonen dat haar zaak gelijkaardig is met de zaak behandeld in dat arrest.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de

ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële en de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3. In een volgend onderdeel stelt de verzoekende partij:

“Krachtens art. 6 EVRM geldt overigens het vermoeden van onschuld totdat de schuld bij wet is bewezen, hetgeen meebrengt dat wie wordt vervolgd maar nog niet veroordeeld is geacht wordt onschuldig te zijn tot het bewijs van zijn schuld wordt geleverd. Het vermoeden van onschuld impliceert dus een procesverplichting: een persoon mag niet schuldig worden verklaard als zijn schuld niet is vastgesteld tijdens een procedure waarin hij zijn procesrechten o.g.v. art. 6 EVRM heeft kunnen laten gelden. (Zie o.m. VAN DEN WYNGAERT, C., Strafrecht, strafprocesrecht & internationaal strafrecht, Antwerpen, Maklu, 2008, 659)”.

Waar de verzoekende partij de schending van artikel 6 EVRM aanvoert en zich beroept op “het vermoeden van onschuld”, kan te dezen artikel 6 EVRM niet dienstig worden aangevoerd. Immers vallen betwistingen in verband met de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen buiten de toepassingsfeer van artikel 6, lid 1 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; RvS 4 januari 2006, nr. 153.232; RvS 153.237, nr. 4 januari 2006; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409). De redenering van de verwerende partij, die luidt: *“Het loutere feit dat er nog geen lopende strafprocedure zou zijn of een veroordeling maakt niet dat de gemachtigde geen rekening kon houden met de inhoud van het proces-verbaal.*

Het vermoeden van onschuld doet hieraan geen afbreuk.

“Het vermoeden van onschuld dat verzoeker inroept heeft verder ook niet tot gevolg dat een bestuur bij het nemen van een beslissing niet zou mogen verwijzen naar vastgestelde feiten en dit los van de vraag of deze feiten vervolgens nog leiden tot een strafrechtelijke veroordeling.” (RvV nr. 29 646 van 8 juli 2009)

De verweerder benadrukt overigens dat verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op een schending van het vermoeden van onschuld.

“Bovendien is er de Raad geen algemeen beginsel van behoorlijk bestuur inzake het vermoeden van onschuld bekend. Het “vermoeden van onschuld” is wel een fundamenteel beginsel uit het strafrecht dat onder meer werd gecodificeerd in artikel 6, § 2 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Dit beginsel heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolging. De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, dat het voorwerp vormt van onderhavig beroep, is echter geen maatregel van strafrechtelijke aard doch een administratieve rechtshandeling. Het “vermoeden van onschuld” en tevens het „personaliteitsbeginsel in strafzaken” kunnen dus te dezen niet dienstig worden opgeworpen.” (RvV nr. 43.038 van 5 mei 2010)

Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen overigens ook niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Verweerder laat gelden dat de betrokken aangelegenheid niet binnen het toepassingsgebied van art. 6 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden valt, aangezien voormeld artikel 6 slechts toepassing vindt bij het vaststellen van de burgerlijke rechten en verplichtingen van eenieder, of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolging.(...)” kan gevolgd worden. Een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur inzake het vermoeden van onschuld is de Raad ongekend. Dit beginsel hoort in het strafrecht thuis maar is geen administratiefrechtelijk beginsel.

2.4. Waar de verzoekende partij betoogt: *“3.2.1.2. Schending van art. 7, alinea 1, 3° en art. 74/14 § 3, 3° Vreemdelingenwet iuncto de materiële motiveringsverplichting (art. 2-3 wet 29 juli 1991)*

1.

Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft als wettelijke grondslag art. 7, alinea 1, 3° Vreemdelingenwet: “verzoeker wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde te kunnen schaden”.

De afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten (en het daaruit voortvloeiende inreisverbod voor een periode van 3 jaar) is gesteund op art. 74/14 §3, 3° Vreemdelingenwet: “verzoeker is een gevaar voor de openbare orde”, is de grief gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat niet het voorwerp is van huidig geschil en dus niet dienstig. Het weze herhaald dat het beroep tegen dit bevel door de Raad werd afgewezen bij arrest nr. 169 194 van 7 juni 2016.

2.5. De verzoekende partij vervolgt:

“De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

5

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvSt 6 september 2002, nr. 110.071; RvSt 21 juni 2004, nr. 132.710); de bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar en draagkrachtig zijn.

3.

De motivering van de bestreden beslissing kan niet als afdoende worden beschouwd; de motivering bevat onvoldoende gegevens om te kunnen besluiten dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zijn of door zijn gedrag zouden geacht kunnen worden de openbare orde te schaden.

De bestreden beslissing toont geen respect voor de precieze feitelijkheden. De motivering van de bestreden beslissing bevat onjuistheden en is derhalve gebrekkig gemotiveerd.

Verzoeker werd namelijk helemaal niet betrappt op heterdaad. Er werden louter gestolen spullen gevonden in zijn bezit.

De bestreden beslissing is dan ook misleidend waar zij laat uitschijnen dat verzoeker betrappt werd op heterdaad.

4.

Aangezien de feiten waaraan de bestreden beslissing refereert géén betrapting op heterdaad van een strafbaar feit uitmaken, dient de bestreden beslissing minstens aannemelijk te maken waarom uit deze feiten een gevaar voor onze openbare orde wordt afgeleid.

Het libelleren van een persoon als een gevaar voor de openbare orde is een zware betichting en deze conclusie kan niet lichtzinnig worden geformuleerd (!).

De enkele (verkeerde) verwijzing naar feiten (i) welke nota bene verkeerdelijk als strafbaar worden beschouwd en (ii) waaromtrent nog geen vonnis voorligt, laat staan een beslissing tot strafrechtelijke vervolging, vormt uiteraard geen afdoende motivering om een gevaar voor de openbare te weerhouden in hoofde van verzoeker.

Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie dient de uitzondering betreffende de openbare orde beperkend te worden uitgelegd. (cfr. het arrest van het Hof van Justitie dd. 19 januari 1999, C348/96, Calfa t/ Griekenland); enkel wanneer het persoonlijk gedrag een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging vormt van de openbare orde, kan een gevaar voor de openbare orde worden weerhouden; het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling vormt op zich geen motivering. (cfr. Calfa / Griekenland, punt 28)

Dat voormelde arrest betrekking heeft op een andere zaak (en andere feitelijkheden) (cfr. het UDN-arrest dd. 30 december 2014) doet uiteraard geen afbreuk aan de relevantie van de interpretatie van de notie “openbare orde” door het Hof van Justitie voor huidige zaak; de notie “openbare orde” (en de interpretatie ervan) is een algemene notie (c.q. interpretatie) welke niet afhankelijk is van de omstandigheden van de ene of andere zaak, maar een algemene reikwijdte heeft.”

Er dient verwezen te worden naar punt 2.2. in de mate dat de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Onder punt 2.2. is vastgesteld dat de verzoekende partij wel degelijk op kennelijk redelijke wijze kon beschouwd worden als zijnde een gevaar voor de openbare orde nu uit het administratief dossier blijkt dat zij werd herkend op filmbeelden voor diverse ‘autokraken’ en de verzoekende partij nalaat deze vaststelling van de verbalisanten te ontkrachten met enig element en bovendien toegeeft dat gestolen spullen in haar wagen werden gevonden, wat op zich, ten overvloede, ook al op een misdrijf wijst. Bovendien, zoals de verwerende partij terecht opmerkt betwist de verzoekende partij niet dat zij illegaal in het land verblijft.

Voorts is het aanvoeren van de schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet in casu niet dienstig omdat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 74/14, §3, 3° van de vreemdelingenwet dat luidt:

“§ 1

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

(...)

§ 3

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

(...)"

Dit onderdeel is onontvankelijk, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij opnieuw voorbijgaat aan de toepassing van artikel 74/14, §3, 1° van de vreemdelingenwet.

2.6. In een volgend onderdeel betoogt de verzoekende partij:

"3.2.1.3. Tweede schending van art. 74/14 § 3, 1° van de Vreemdelingenwet iuncto materiële motiveringsverplichting (Wet van 29 juli 1991)

1.

De bestreden beslissing overweegt voor het overige dat er in hoofde van verzoeker een risico op onderduiken zou bestaan, en stelt dat verzoeker geen officiële verblijfplaats zou hebben.

Ook dit wordt tegengesproken door het strafdossier, de verklaringen van verzoeker en zelfs de gegevens waarover de Dienst Vreemdelingenzaken reeds beschikt.

Verzoeker verblijf reeds drie jaar in België, dit op het adres van zijn ouders te (...). Dit gegeven is overigens reeds gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken: verzoeker heeft enkele maanden voor zijn arrestatie een regularisatie 9bis ingediend, uiteraard met vermelding van zijn vast adres.

Hij is inderdaad niet gedomicilieerd op dit adres, maar verblijft hier wel feitelijk. Uit het loutere gegeven dat verzoeker niet gedomicilieerd is op Belgisch grondgebied kan alleszins niet ipso facto een risico op onderduiken worden afgeleid.

M.b.t. de concrete invulling van "het risico op ontduiking" kan nuttig worden verwezen naar het Wetsontwerp van 19 oktober 2011 (DOC 53, 1825/001) dat aanleiding heeft gegeven tot de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarbij het betreffende art. 74/14 in de Vreemdelingenwet werd ingevoegd en het risico op onderduiken werd ingevoegd.

Meer in het bijzonder kan worden gewezen op de artikelsgewijze bespreking van art. 3:

Gevolg gevend aan het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State werd de definitie van het risico op onderduiken aangepast. Het risico op onderduiken is het feit dat een onderdaan van een derde land die voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen.

Aangezien niet alle gevallen die kunnen voorkomen kunnen worden opgenoemd, volgt hierna bij wijze van voorbeeld enkele gevallen.

Het risico kan afgeleid worden uit één of meerdere elementen zoals onder meer:

1° uit het verblijven op het grondgebied na de termijn die is toegekend in de beslissing tot verwijdering;

2° indien betrokkene niet kan aantonen op rechtmatige wijze de Schengen-ruimte te zijn binnengekomen en nooit een machtiging tot verblijf of internationale bescherming te hebben gevraagd;

3° indien betrokkene zich in het verleden aan een verwijderingsmaatregel heeft onttrokken of zich heeft verzet tegen de uitvoering van de verwijderingsmaatregel of reeds verwijderd is geweest;

4° indien betrokkene ter fine van weigering van toegang gesignaleerd staat in de Staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch

opgeschort werd, die een inreisverbod behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen;

5° indien betrokkene de verplichtingen, zoals opgelegd door artikel 74/14, § 2 van de wet met het oog op het beperken van het risico op onderduiken, niet heeft nageleefd;

6° indien betrokkene een inreisverbod niet heeft nageleefd;

7° indien betrokkene zijn/haar verblijfsplaats heeft gewijzigd gedurende de termijn die hem/haar werd toegekend om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 74/14, § 1, zonder de Dienst Vreemdelingenzaken hierover in te lichten;

8° indien betrokkene valse verklaringen of valse informatie heeft gegeven betreffende elementen met betrekking tot zijn identificatie of heeft geweigerd van zijn ware identiteit op te geven;

9° indien betrokkene in het kader van zijn aanvraag van een machtiging tot verblijf (anders dan de asielpcedure) valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, opdat hij in het Rijk zou kunnen verblijven;

10° indien betrokkene verschillende keren niet is ingegaan op een oproeping van de gemeentelijke administratie in het kader van de notificatie van de beslissing met betrekking tot zijn aanvraag tot verblijf.

7

De aandacht dient te worden gevestigd op het feit dat het risico op onderduiken werd gedefinieerd op basis van principe nr. 6 "Voorwaarden waaronder opsluiting kan worden bevolen" uit de "Twintig richtsnoeren inzake gedwongen terugkeer" aangenomen door het Comité van ministers van de Raad van Europa op 4 mei 2005.

(...)

De wetgever heeft m.a.w. andere hypotheses beoogd (bijv. verblijven op grondgebied na eerder bevel, zich niet aanmelden, het zich hebben onttrokken aan eerdere verwijderingsmaatregel, het niet naleven van inreisverbod, etc.); dit blijkt uit de toelichting bij het Wetsontwerp.

De loutere overweging dat verzoeker geen officieel adres zou hebben, laat niet toe te besluiten tot een risico op onderduiken in hoofde van verzoeker.

Een schending van art. 74/14 §3 iuo. art. 1, 11° Vreemdelingenwet iuo. de materiële motiveringsverplichting ligt voor."

Zoals de verzoekende partij zelf opmerkt kan het risico op onderduiken worden vastgesteld op verblijven in het Rijk terwijl er een beslissing tot het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen zonder dat een termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan, wat in casu het geval is. Bovendien merkt de verzoekende partij zelf op dat zij niet over een gedomicilieerd adres beschikt. De verwerende partij kan niet verweten worden rekening te moeten houden met gegevens van feitelijke adressen die op elk ogenblik kunnen veranderd worden. Samen met de vaststelling dat de verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde uitmaakt is het niet kennelijk onredelijk te concluderen dat er in casu een risico op onderduiken bestaat. Het gegeven dat de ouders van de verzoekende partij in België wonen en de verzoekende partij voorhoudt bij hen te verblijven en bovendien al drie jaar in België verblijft doet aan het voorgaande geen afbreuk. Voorts maakt de verzoekende partij niet duidelijk welke gegevens van het strafdossier, haar verklaringen en "zelfs de gegevens waarover de Dienst Vreemdelingenzaken beschikt" een vast gekend adres zouden aantonen. Volledigheidshalve wordt er tevens opgemerkt dat de verzoekende partij de schending van artikel 74/14, §3 niet dienstig kan aanvoeren, zoals uiteengezet onder punt 2.5.

Het onderdeel is ongegrond.

2.7. De verzoekende partij voert aan:

"3.2.1.4. Schending van het redelijkheidsbeginsel iuncto art. 74/14 § 2 Vreemdelingenwet

Art. 74/ 14 § 2 van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid van het opleggen van preventieve maatregelen tijdens de termijn van vrijwillig vertrek (bijv. stellen van financiële waarborg, regelmatig aanmelden bijbevoegde autoriteiten,...)

Het was en is ook de bedoeling van de wetgever om de voorkeur te geven aan vrijwillige terugkeer boven gedwongen terugkeer; dit blijkt duidelijk uit het reeds aangehaalde wetsontwerp; in de memorie van toelichting wordt het volgende gesteld (eigen onderlijning) (zie p. 5):

Zolang er geen reden is om aan te nemen dat dit de terugkeerprocedure ondermijnt, verdient vrijwillige terugkeer de voorkeur boven gedwongen terugkeer en wordt een termijn toegekend om de onderdaan van een derde land in staat te stellen vrijwillig te vertrekken. De toegekende termijn verhindert niet dat de betrokken onderdaan van een derde land vroeger mag vertrekken.

De onderdaan van een derde land organiseert zijn terugkeer op vrije wijze. Het is trouwens met de bedoeling de vrijwillige terugkeer te laten primeren dat België de vrijwillige terugkeerprogramma's

ondersteunt. Een beslissing tot verwijdering wordt genomen jegens elke onderdaan van een derde land die illegaal op het grondgebied verblijft. De beslissing bepaalt in principe een termijn van 30 dagen om de onderdanen van derde landen in staat te stellen het Belgische grondgebied vrijwillig te verlaten. De bestreden beslissing, en de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten, druist regelrecht in tegen de voorkeur voor de vrijwillige terugkeer.

De beslissing is disproportioneel, waar zij resoluut kiest voor de afwezigheid van termijn (en het daarmee gepaard gaande inreisverbod) en bijv. geen gebruik maakt van de wettelijke mogelijkheid tot het nemen van preventieve maatregelen.”

Er kan alleen slechts vastgesteld worden dat ook deze grief onontvankelijk is nu deze betrekking heeft op het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten en niet op de bestreden beslissing. De redenering van de verwerende partij in de nota die stelt:

“In een vierde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- het redelijkheidsbeginsel,*
- artikel 74/14, §2 van de Vreemdelingenwet.*

Ter ondersteuning wijst verzoekende partij op het feit dat de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten regelrecht indruist tegen de voorkeur voor de vrijwillige terugkeer.

Wederom heeft de kritiek van verzoekende partij betrekking op de beslissing dd. 13.02.2016 houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (RvS nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.). De beschouwingen van verzoekende partij kunnen niet worden aangenomen.

Het vierde middel kan evenmin worden aangenomen.”, is correct.

2.8. In een laatste onderdeel betwist de verzoekende partij de duur van het inreisverbod als volgt:

“3.2.2. Nopens de duur van het inreisverbod

1.

Ter motivering van de duur van het inreisverbod wordt gesteld dat verzoeker een gevaar voor onze openbare orde zou betekenen.

8

De beslissing verwijst naar een betrapping op heterdaad wegens illegale grensoverschrijding om dit gevaar voor de openbare orde te concretiseren.

Hoger werd reeds aangegeven dat het louter gegeven van een redactie van een PV de conclusie als zou verzoeker een gevaar voor onze openbare orde zijn niet schraagt.

Volledigheidshalve benadrukt verzoeker nog volgende elementen:

- Verzoeker werd aangetroffen in Jabbeke, ver van de grens, zodat er van betrapping op heterdaad op illegale grensoverschrijding geen sprake is;*
- Verzoeker werd niet door de politie van SPN ZEEBRUGGE betrapt, hetgeen een feitelijke onjuistheid betreft;*
- Illegale grensoverschrijding is overigens geen strafbaar feit; de redenering van de Staatssecretaris dat er betrapping op heterdaad zou zijn op een strafbaar feit (en derhalve een gevaar voor de openbare voorligt) kan derhalve niet worden weerhouden;*
- De bestreden beslissing spreekt over intenties in hoofde van verzoeker, welke evenwel op de loutere indruk van de verbalisant is gesteund;*

2.

De Staatssecretaris wijst op “het belang van de immigratiecontrole” om de duur van het inreisverbod te verantwoorden.

Dit wordt blijkbaar de nieuwe standaard-motivering voor de bepaling van de duur van het inreisverbod.

Het belang van een immigratiecontrole (dit is overigens een heel ruime notie, welke voor verschillende interpretaties vatbaar is) is evident, doch verantwoordt op zich niet waarom de ene of de andere duur van een inreisverbod wordt opgelegd.

Een schending van de materiële motiveringsverplichting blijft derhalve voorliggen.”

Er wordt opgemerkt, dat integendeel met wat de verzoekende partij stelt, de bestreden beslissing geenszins verwijst naar illegale grensoverschrijding of een betrapping door de politie van “SPN Zeebrugge” zodat deze grief feitelijke grondslag mist.

Voorts is de motivering van de duur van het inreisverbod afdoende nu de verwerende partij wijst op het illegaal verblijf van de verzoekende partij en op het schenden van de openbare orde zodat kennelijk

redelijk de duur op drie jaren kon worden bepaald rekening houdend met het belang van het handhaven van de openbare orde en de immigratiecontrole. Er weze aan herinnerd dat de verwerende partij in toepassing van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet de duur op drie jaren kan bepalen indien voor het vrijwillig vertrek bij een gegeven verwijderingsmaatregel geen termijn werd voorzien, wat in casu het geval is.

Rekening houdend met de bespreking van de overige onderdelen van het middel, toont de verzoekende partij niet aan dat het motief dat zij een gevaar vormt voor de openbare orde onjuist of onredelijk is, naast de vaststelling dat de verzoekende partij illegaal in het land verblijft. Al dus maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Het onderdeel is ongegrond.

2.9. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN